

Sygn. akt I C 6/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2018r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Grzegorz Manista

Protokolant sekr. sąd. Aneta Kuleczka

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2018r., w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa – Urzędu Skarbowego w Ł.

przeciwko H. P.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

1. uznaje za bezskuteczną, w stosunku do Skarbu Państwa – Urzędu Skarbowego w Ł., umowę darowizny zawartą w formie aktu notarialnego, w dniu 30 stycznia 2014r., w Kancelarii Notarialnej (...), (...) spółka cywilna, w Ł. przy ulicy (...), wpisaną do Repertorium (...), mocą której O. P. darował H. P., należącego do niego udziały wchodzące w skład małżeńskiej ustawowej wspólności majątkowej:

- w 1/5 części nieruchomości położonej w obrębie ewidencyjnym L., gm. Ł., składającej się z działek oznaczonych numerami (...), o powierzchni 5,9300ha, dla której to nieruchomości w Sądzie Rejonowym w Łęczycy prowadzona jest księga wieczysta (...);
- w 1/5 części nieruchomości położonej w obrębie ewidencyjnym P., gm. W., oznaczonej numerem 22, o powierzchni 0,5400ha, dla której w Sądzie Rejonowym w Łasku Zamiejskowym Wydziale Ksiąg Wieczystych w P. prowadzona jest księga wieczysta (...),

zawartą z pokrzywdzeniem Skarbu Państwa – Urzędu Skarbowego w Ł., któremu przysługuje wierzytelność w wysokości 46.508zł (czterdzieści sześć tysięcy pięćset osiem złotych) tytułem należności głównej wraz z odsetkami, ustalona tytułami wykonawczymi: (...)z dnia 7 października 2014r., (...) z dnia 3 października 2014r., (...) z dnia 3 października 2014r.;

2. zasądza od H. P. na rzecz Skarbu Państwa – Urzędu Skarbowego w Ł. kwotę 3.600zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

3. nakazuje pobrać od H. P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 2.211zł (dwa tysiące dwieście jedenaście złotych) tytułem opłaty sądowej, od uiszczenia, której powód jest zwolniony.

Sygn. akt I C 6/17

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Łęczycy, skierowanym przeciwko H. P., Skarb Państwa – Urząd Skarbowy w Ł. wniósł o uznanie za bezskuteczną w stosunku do powoda umowy darowizny z dnia 30 stycznia 2014r.,

sporządzonej w formie aktu notarialnego Repertorium (...), przed (...) z Kancelarii Notarialnej w Ł., przy ul. (...), mocą której O. P. darował żonie H. P.:

- 1/5 części nieruchomości położonej w obrębie ewidencyjnym L., gm. Ł., powiecie (...), województwie (...), składającej się z działek oznaczonych numerami (...), o powierzchni 5,9300ha, dla której Sąd Rejonowy w Łęczycy IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...);
- 1/5 części nieruchomości położonej w miejscowości i obrębie ewidencyjnym P., gm. W., powiecie (...), województwie (...), stanowiącej działkę oznaczoną numerem (...), o powierzchni 0,5400ha, dla której Sąd Rejonowy w Łasku Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w P. prowadzi księgę wieczystą (...),

zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także o zabezpieczenie powództwa przez zakazanie pozwanej zbywania wyżej wymienionych nieruchomości do czasu prawomocnego zakończenia postępowania (k.2-4 – pozew o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną).

Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2017r., Sąd oddalił wniosek powoda o zabezpieczenie powództwa (k.36-37 – postanowienie Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 24 stycznia 2017r.).

W odpowiedzi na pozew pozwana H. P. wniosła o oddalenie powództwa w całości, oddalenie wniosku o zabezpieczenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz powódki kosztów postępowania (k.48-49 – odpowiedź na pozew w sprawie sygn. akt I C 6/17).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

O. P. prowadził działalność gospodarczą i z tytułu podatku od towarów i usług posiadał zaległości wobec Urzędu Skarbowego w Ł. za miesiąc lipiec 2009r. w wysokości 4.37zł oraz za miesiąc sierpień 2009r. w wysokości 10.572zł. Posiadał również zadłużenie z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za 2009r. w wysokości 10.676zł. Urząd Skarbowy w Ł. wystawił przeciwko O. P. tytuły wykonawcze: w dniu 3 października 2014r., nr (...) na kwotę należności głównej 10.572zł i kwotę odsetek naliczonych na dzień wystawienia tytułu w wysokości 6.247zł; nr (...) na kwotę należności głównej 4.137zł i kwotę odsetek naliczonych na dzień wystawienia tytułu 2.479zł, oraz w dniu 7 października 2014r. nr (...) na kwotę należności głównej 10.676zł i kwotę odsetek naliczonych na dzień wystawienia tytułu w wysokości 5.685zł (d. k. 68 – kserokopie tytułów wykonawczych Urzędu Skarbowego w Ł. nr (...) z dnia 3 października 2014r.; (...) z dnia 3 października 2014r.; (...) z dnia 7 października 2014r.).

O. i H. małż. P., na zasadach małżeńskiej wspólności ustawowej, byli wpisani jako współwłaściciele w 1/5 części nieruchomości: położonej w obrębie ewidencyjnym L., gm. Ł., powiecie (...), województwie (...), składającej się z działek oznaczonych numerami (...), o powierzchni 5,9300ha, dla której Sąd Rejonowy w Łęczycy IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...) oraz nieruchomości położonej w miejscowości i obrębie ewidencyjnym P., gm. W., powiecie (...), województwie (...), stanowiącej działkę oznaczoną numerem (...), o powierzchni 0,5400ha, dla której Sąd Rejonowy w Łasku Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w P. prowadzi księgę wieczystą (...). Umową darowizny sporządzoną w dniu 30 stycznia 2014r., w Kancelarii Notarialnej (...), w formie aktu notarialnego wpisanego do Repertorium (...), O. P. darował żonie H. P. udziały w powyżej opisanych nieruchomościach, a obdarowana darowiznę przyjęła (d. k. 7-9 – kserokopia wypisu aktu notarialnego z dnia 30 stycznia 2014r., wpisanego do Repertorium (...), sporządzonego przez Notariusz K. P.).

Postanowieniem z dnia 7 października 2015r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w K. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ł. przeciwko O. P., na podstawie tytułów wykonawczych(...),(...), (...) w celu wyegzekwowania należności głównej 10.572zł z uwagi na brak majątku, do którego można by skierować egzekucję (d. k. 14-15 – kserokopia postanowienia w sprawie umorzenia postępowania egzekucyjnego Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. z dnia 7 października 2015r.).

H. P. i O. P. pozostają w związku małżeńskim od 1987r. prowadzą wspólne gospodarstwo domowe, pozostają w normalnych małżeńskich relacjach. Powódka miała swoją pracę zawodową oraz zajmowała się domem. O. P. prowadził działalność gospodarczą. Ojciec powódki, umową darowizny, przekazał H. i O. małż. P. do ich majątku małżeńskiego, udziały w wysokości po 1/5 części w nieruchomości położonej w miejscowości L., gm. Ł. i P., gm. W.. W lipcu 2014r. H. P. i O. P. znieśli ustawową małżeńską wspólność majątkową (d. zeznania świadka O. P. – e-protokół rozprawy z dnia 7 października 2017r. – 00:17:41-00:25:23; zeznania pozwanej H. P. – e-protokół rozprawy z dnia 22 stycznia 2018r. – 00:04:22-00:06:06 w zw. z e-protokół rozprawy z dnia 7 października 2017r. – 00:05:15-00:17:41).

Zaległość O. P. wobec Urzędu Skarbowego w Ł. wynosi łącznie 46.508zł, w tym z tytułu niezapłaconego podatku PIT za 2009r. należność główna i odsetki, na dzień 22 stycznia 2018r. wynoszą 19.177zł i z tytułu niezapłaconego podatku VAT za miesiące lipiec i sierpień 2009r. należność główna i odsetki, na według stanu na dzień 22 stycznia 2018r. wynoszą 27.331zł (d. k. 86, 87 – lista zaległości wraz z odsetkami obliczonymi na dzień 22.01.2018).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie załączonych do akt dowodów z dokumentów, zeznań świadka O. P. oraz zeznań przesłuchanej w charakterze strony postępowania pozwanej H. P..

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy, albowiem, w ocenie Sądu, w toku postępowania nie ujawniła się żadna okoliczność, która podważyłaby wiarygodność powyższych dowodów.

Podkreślić należy, iż oceniając zeznania pozwanej i świadka O. P., przez pryzmat domniemań wynikających z treści art. 527§3 k.c. i art. 528 k.c., należy stwierdzić, iż nie miały one zasadniczego znaczenia dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy. Nie przekonywujące są twierdzenia powódki i jej męża, iż przyczyną darowania udziału we współwłasności przedmiotowych nieruchomości rolnych, była niechęć udziału O. P. w uregulowaniu stanu prawnego nieruchomości, zważywszy, że nieruchomości stanowiły własność dziadków pozwanej. Gdyby O. P. nie chciał nabyć własności nieruchomości, która należała do rodziny ze strony żony, to mógł odmówić przyjęcia darowizny od ojca pozwanej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Na wstępie należy zaznaczyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwaliło się stanowisko dopuszczające możliwość wykorzystania konstrukcji cywilistycznej skargi pauliańskiej do ochrony wierzytelności publicznoprawnych przez zastosowanie przepisów art. 527 i n. k.c. na zasadzie analogiae legis (wyrok Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2002r., V CK 41/02, OSP 2003, z. 2, poz. 22; uchwała Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2003r., III CZP 15/03, OSNC 2004, nr 3, poz. 32; uchwała Sądu Najwyższego składu siedmiu sędziów z 12 marca 2003r., III CZP 85/02, OSNC 2003, nr 10, poz. 129; wyrok Sądu Najwyższego z 13 maja 2005r., I CK 677/04, Legalis nr 70117; wyrok Sądu Najwyższego z 27 lipca 2006r., III CSK 57/06, LEX nr 195391). W kolejnych orzeczeniach jednoznacznie przesądzono możliwość ochrony wierzytelności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne na podstawie art. 527 k.c. (postanowienie Sąd Najwyższego z dnia 13 maja 2003r., V CK 107/02, Legalis nr 61251) oraz ochrony należności z tytułu zaległości podatkowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2006r., III CSK 57/06, Legalis nr 170577; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2010r. II CSK 227/10 OSNC-ZD 2011/1/23). Sąd meriti podziela zapatrywania przedstawione w przywołanych powyżej judykatach.

W art. 527-534 k.c. uregulowana jest ochrona wierzycieli w razie niewypłacalności dłużnika nazywana skargą pauliańską. Celem tej instytucji jest ochrona interesów wierzyciela na wypadek nieuczciwego postępowania dłużnika, który z pokrzywdzeniem wierzyciela wyzbywa się składników swojego majątku na rzecz osób trzecich i w ten sposób stwarza lub pogłębia stan swojej niewypłacalności.

Zgodnie z treścią art. 527§1 k.c. wierzyciel może dochodzić uznania czynności prawnej za bezskuteczną w stosunku do niego, przy spełnieniu przesłanek: pokrzywdzenia wierzyciela, jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika osoba trzecia

uzyskała korzyść majątkową, działania dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, wiedzy lub możliwości przy zachowaniu należytej staranności - dowiedzenia się o tym przez osobę trzecią.

Przedmiotem zaskarżenia może być tylko czynność prawna dłużnika zarówno jednostronna jak i dwustronna, rzeczywiście dokonana, która powoduje lub pogłębia stan niewypłacalności dłużnika i równocześnie przynosi korzyść majątkową osobie trzeciej. Czyli czynność zaskarżalna musi łączyć w sobie cechy rozporządzenia i przysporzenia. Z jednej strony ma ona bowiem zmniejszyć majątek dłużnika, z drugiej - wzbogacić majątek osoby trzeciej (tak M. Pyziak- Szafnicka, Ochrona dłużnika w razie niewypłacalności dłużnika, Dom wydawniczy ABC 1995r., s. 66-67).

W przedmiotowej sprawie strona powodowa wnosi o uznanie za bezskuteczne względem niej umowy darowizny z dnia 30 stycznia 2014r., zawartej w formie aktu notarialnego pomiędzy O. P. a pozwaną H. P.. Nie budzi wątpliwości fakt, że powyższe czynności prawne zostały dokonane przez dłużnika powoda O. P. oraz pozwaną H. P., przedmiotem tej umowy był udział w prawie własności nieruchomości i umowa miała charakter nieodpłatny.

Okoliczność zmniejszenia majątku dłużnika i przysporzenia do majątku pozwanego została wykazana w postępowaniu dowodowym. Załączone przez stronę powodową dokumenty wskazują, że dłużnik O. P. po dokonaniu darowizny udziału w prawie własności nieruchomości nie posiadał żadnego innego majątku nieruchomego ani ruchomego, co w konsekwencji doprowadziło do umorzenia prowadzonego przeciwko dłużnikowi postępowania egzekucyjnego z uwagi na jego bezskuteczność.

Czynność prawna dłużnika może być jednak zaskarżalna tylko wówczas, jeżeli została „dokonana z zamiarem pokrzywdzeniem wierzycieli” i osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową. Sytuację kiedy czynność prawna jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli określa art. 527§2 k.c. Stosownie do jego treści czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Dłużnik jest niewypłacalny, gdy cały jego majątek nie wystarcza na pokrycie długów. „Niewypłacalność w wyższym stopniu” oznacza, że w zasadzie każde istotne, bez względu na jego rozmiar, powiększenie niewypłacalności stanowi pokrzywdzenie wierzycieli; niewypłacalność nie musi ulec powiększeniu o całą wartość przedmiotu czynności prawnej dokonanej przez dłużnika. Kodeks cywilny nie definiuje pojęcia „niewypłacalności”.

Przyjmuje się, że niewypłacalność w rozumieniu art. 527 k.c. oznacza stan majątku dłużnika, w którym prowadzona egzekucja nie może przynieść zaspokojenia wierzytelności pieniężnej przysługującej przeciwko temu dłużnikowi. Przepisy regulujące akcję pauliańską zrównują czynności powodujące niewypłacalność z tymi, które pogłębiają stan już istniejący. Zgodnie z regułą z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia niewypłacalności spoczywa na wierzycielu. Kodeks cywilny nie przewiduje żadnych wymagań formalnych co do środków, którymi wierzyciel ma wykazać powyższy stan. Wykazanie więc niewypłacalności może nastąpić za pomocą wszelkich środków dowodowych przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego. Potwierdzenie przez dłużnika w toku procesu stanu własnej niewypłacalności może być potraktowane również jako wystarczający dowód jej istnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1998r., III CKN 612/97, OSNC 1999/3/56). W przedmiotowym postępowaniu powód przedstawił postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z uwagi na bezskuteczność prowadzonego postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi.

Pomiędzy niewypłacalnością, a podjęciem przez niego czynności prawnej musi zachodzić związek przyczynowy, czynność podjęta przez dłużnika musi być jedną z przyczyn powstałej niewypłacalności. Dla oceny tego związku przyczynowego właściwa jest chwila, w której wierzyciel wystąpił ze skargą. Niewypłacalność dłużnika musi istnieć bowiem w tej chwili, jak i w chwili orzekania przez Sąd o żądaniu wierzyciela uznania czynności prawnej dłużnika za bezskuteczną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1998r., III CKN 612/97, OSNC 1999/3/56).

Skoro w wyniku czynności prawnej z dnia 30 stycznia 2014r. O. P. dokonał przysporzenia majątkowego na rzecz H. P. i nie otrzymał z tego tytułu jakiegokolwiek korzyści majątkowej stanowiącej ekwiwalent owego przysporzenia,

uznać należy że pozwana uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, a więc w niniejszej sprawie znajduje zastosowanie domniemanie wynikające z art. 528 k.c.

Zgodnie z art. 528 k.c. jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Artykuł 528 k.c. jako dalej idący wyłącza stosowanie art. 527§3 k.c. (M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, t. 6, s. 1268). Przepis art. 528 k.c. statuuje surowsze przesłanki uznania czynności za bezskuteczną, niż czyni to art. 527§3 k.c. Jeżeli zatem drugi z wymienionych przepisów dostatecznie pewnie usprawiedliwia żądanie strony powodowej, to odwoływanie się do pierwszego z nich jest bezprzedmiotowe (wyrok Sądu Najwyższego z 8 grudnia 2005r., II CK 309/05, LEX nr 188551).

Przepis art. 528 k.c. w przypadku „gdy osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie”, uwalnia wierzyciela od konieczności wykazania istnienia po stronie osoby trzeciej jakiegokolwiek przesłanki subiektywnej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2000r. III CKN 554/98, Legalis nr 343195).

Nawet jeśli uznać, że w niniejszej sprawie art. 528 k.c. nie ma zastosowania, lecz winien mieć zastosowanie art. 527§3 k.c. to podkreślić należy, że strona pozwana w toku postępowania nie obaliła domniemania z wynikającego art. 527§3 k.c. H. P. jest żoną O. P.. Niewątpliwie członkowie najbliższej rodziny są osobami bliskimi w rozumieniu art. 527§3 k.c. W warunkach rodzinnych dopiero niewątpliwe stwierdzenie całkowitego braku kontaktów czy wzajemnej wrogości dawałoby ewentualnie podstawę do uznania braku stosunku bliskości pomiędzy małżonkami. Zasadniczo jednak występowanie więzów rodzinnych przesądza o domniemaniu bliskości z art. 527§3 k.c. W realiach rozpoznawanej sprawy, pozwana, mieszka razem z mężem, z którym prowadzi wspólne gospodarstwo domowe, ich wzajemne relacje są dobre, typowe dla małżonków i w konsekwencji, należy uznać, iż nie obaliła domniemania z art. 527§3 k.c.

W przedmiotowej sprawie, analizując przesłankę zamiaru pokrzywdzenia wierzyciela, w oparciu o ustalony stan faktyczny, Sąd uznał, że została ona spełniona. Nie ulega wątpliwości, iż wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pozwaną H. P. doszło do pokrzywdzenia wierzyciela, skoro nie budzi wątpliwości, iż nie posiada on jakichkolwiek innych składników majątku, z których możliwa byłaby egzekucja wierzytelności przysługującej powodowi, poza udziałem we współwłasności przedmiotowych nieruchomości. Bezspornym jest, iż wierzytelność powoda nie została zaspokojona, bowiem Naczelnik Urzędu Skarbowego w K. umorzył prowadzone przeciwko dłużnikowi postępowanie egzekucyjne, z uwagi na bezskuteczność prowadzonego postępowania egzekucyjnego – brak majątku, do którego można skutecznie skierować egzekucję.

Wyzbywając się nieodpłatnie jedynych wartościowych składników majątku i możliwych do sprzedaży, O. P. dążył do pokrzywdzenia wierzyciela, aby uniemożliwić mu przeprowadzenie egzekucji z tych nieruchomości i uzyskanie zaspokojenia. Dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, gdy zdaje sobie sprawę z tego, że wskutek dokonania czynności prawnej może spowodować niemożność zaspokojenia wierzyciela ze swojego majątku. Podkreślić przy tym należy, iż pokrzywdzenie wierzyciela nie musi być zamiarem dłużnika, wystarczy bowiem ewentualność w przewidywaniu tego pokrzywdzenia.

Czy czynność prawna dłużnika krzywdzi wierzyciela należy oceniać nie według chwili dokonania tej czynności lecz według chwili jej zaskarżenia. Bezspornie dokonanie zaskarżonej czynności w postaci umowy darowizny powiększało niewypłacalność dłużnika w momencie ich zaskarżenia. Między niewypłacalnością dłużnika, a podjęciem przez niego czynności prawnych zachodził związek przyczynowy. Mając na uwadze powyższe rozważania powództwo należało uznać za zasadne.

Rozstrzygnięcie sądu o żądaniach stron powinno być tak sformułowane, by ich realizacja była możliwa na podstawie samej treści sentencji bez potrzeby dokonywania dalszych czynności. Niewątpliwie sentencja wyroku uwzględniającego powództwo z art. 527 i nast. k.c. powinna określać konkretną wierzytelność, której zaspokojeniu ma służyć uznanie określonej czynności za bezskuteczną wobec powoda. Zastosowanie instytucji skargi pauliańskiej wchodzi w rachubę tylko wówczas, gdy wierzytelność przysługująca pokrzywdzonemu wierzycielowi względem

określonego dłużnika jest realna i skonkretyzowana, a nie hipotetyczna. Chodzi bowiem o to, aby ochrony w następstwie wyroku uwzględniającego omawiane powództwo nie doznawały wszelkie bliżej nie oznaczone prawa powoda, lecz jedynie konkretna wierzytelność wynikająca z konkretnego stosunku prawnego, stanowiąca przedmiot żądanej ochrony, a tym samym także przedmiot rozstrzygnięcia sądowego (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 października 1995r., III CZP 139/95, OSNC z 1996, nr 1, poz. 17). Powyższe tezy rodzą też odpowiednie konsekwencje co do treści orzeczenia sądowego uwzględniającego powództwo na podstawie art. 527 k.c., w którym obligatoryjne jest podmiotowe i przedmiotowe określenie wierzytelności. W związku z tym, że bezskutecznością może być objęta jedynie czynność prawna dłużnika maksymalnie do rozmiarów konkretnej wierzytelności przysługującej wierzycielowi, ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego jest pogląd, zgodnie z którym sentencja wyroku wydanego na podstawie art. 527 k.c. zawsze musi wskazywać wierzytelność, której ochronie ma służyć, w przeciwnym wypadku niemożliwe będzie prawidłowe wykonanie wyroku (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 października 1995r., III CZP 139/95, Lex nr 9256; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2003r., II CK 10/02, Lex nr 82277). Mając powyższe na uwadze należało wyrokowi nadać poprawną jurydycznie formę. Taka modyfikacja nie narusza treści art. 321 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2007r. IV CSK 115/07, Legalis nr 171992; wyrok Sąd Najwyższego z dnia 23 maja 2013r., I CSK 555/12, Legalis nr 722282).

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, Sąd uznał, iż przesłanki z art. 527 §1 i §2 k.c. zostały spełnione. Zaskarżona czynność dłużnika w postaci darowizny na rzecz pozwanej niewątpliwie została dokonana z pokrzywdzeniem wierzyciela. Wskutek dokonanej czynności O. P. wyzbył się majątku, do którego wierzyciel mógłby skierować egzekucję. Dowodem na powyższą okoliczność umorzenie postępowania egzekucyjnego. Z powyższych względów, na podstawie art. 527§1 i §2 k.c., art. 528 k.c., Sąd uznał za bezskuteczną, w stosunku do Skarbu Państwa – Urzędu Skarbowego w Ł., umowę darowizny zawartą w formie aktu notarialnego, w dniu 30 stycznia 2014r., w Kancelarii Notarialnej (...), (...) spółka cywilna, w Ł. przy ulicy (...), wpisaną do Repertorium (...), mocą której O. P. darował H. P., należące do niego udziały wchodzące w skład małżeńskiej ustawowej wspólności majątkowej:

- w 1/5 części nieruchomości położonej w obrębie ewidencyjnym L., gm. Ł., składającej się z działek oznaczonych numerami (...), o powierzchni 5,9300ha, dla której to nieruchomości w Sądzie Rejonowym w Łęczycy prowadzona jest księga wieczysta (...);

- w 1/5 części nieruchomości położonej w obrębie ewidencyjnym P., gm. W., oznaczonej numerem 22, o powierzchni 0,5400ha, dla której w Sądzie Rejonowym w Łasku Zamiejscowym Wydziale Ksiąg Wieczystych w P. prowadzona jest księga wieczysta (...),

zawartą z pokrzywdzeniem powoda, któremu przysługuje wierzytelność w wysokości 46.508zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami, ustalona tytułami wykonawczymi: (...) z dnia 7 października 2014r., (...) z dnia 3 października 2014r., (...) z dnia 3 października 2014r. – punkt pierwszy wyroku

O kosztach procesu, Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i §3 k.p.c., obciążając pozwaną, jako stronę przegrywającą sprawę kosztami postępowania poniesionymi przez powoda. Na zasądzoną kwotę 3.600zł złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na podstawie §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015r. (tj. Dz. U. z 2018r., poz. 265) – punkt drugi wyroku.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2018r., poz. 300), Sąd nakazał pobrać od H. P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 2.211zł tytułem opłaty sądowej, od uiszczenia, której powód jest zwolniony – punkt trzeci wyroku.